

ŠKOLA: Základní škola waldorfská, Butovická 228/9, Praha 5 – Jinonice

UČITEL: Ing. Štěpán Rys

ŽÁK: Filip Vosáhlo (8. ročník)

PŘÍBĚH VLASTY ŠEDIVÉ

(scénář k rozhlasové reportáži)

Paní Vlasta Šedivá, milá a usměvavá stařenka, nás přivítala v Domově pro válečné veterány v pražských Střešovicích. Za necelé dvě hodiny nás stihla seznámit s klíčovými okamžiky jejího života, z nichž mnoho nebylo bez zajímavosti.

Vlasta Šedivá se narodila v Praze v červenci 1921 – v hlavním městě bydlela po celý svůj život. V dětství ji velmi ovlivnila tzv. reformní škola, do které docházela. Vyznačovala se na tu dobu zcela nezvyklým individuálním přístupem ke každému žákovi a i tím, že se ve třídách společně učili dívky s chlapci.

„Před válkou jsem chodila do pokusné reformní školy, kterých bylo jen pět v republice. Tuhle učební metodu k nám z Ameriky přivezl tehdy známý profesor Příhoda a vrhli se na ni zejména levicoví kantoři, tehdy mladí a nadšení lidé, a stáli si za ní, ačkoli někdy vzbuzovala pobouření jak mezi odbornou veřejností, tak mezi rodiči – jako vždycky, když se má zavádět něco nového. Tahle škola mne ohromně ovlivnila.“

Po škole se Vlasta Šedivá dala zapsat do zrychleného kurzu, a jelikož uměla rychle psát na stoji, velmi záhy dostala místo zapisovatelky a prakticky celý život pak pracovala po různých institucích jako zapisovatelka.

Pak ale přišel rok 1939 a naši republiku obsadila Hitlerova armáda. A co paní Vlasta Šedivá zažila zanedlouho poté?

„Bylo to začátkem roku 1940 v tramvaji, potkala jsem svého bývalého spolužáka. Jednou větou se mne zeptal, jestli bych nechtěla jít něco dělat proti Němcům. A já jsem řekla, že jo, aniž bych se ho ptala na co dalšího.“

Odbojový úkol paní Šedivé spočíval v prepisování ilegálních letáků, protirišských materiálů a Rudých práv. Pokud by byla bývala paní Šedivá zatčena, nemohla by - díky důmyslné vnitřní organizaci odboje - ani kdyby ji mučili vyžradit více než dvě jména svých spolupracovníků – víc jich totiž – pro bezpečnost – neznala.

„Věděla jsem pouze o člověku, který mi ty papíry donášel, a o ženě, které jsem ty opisy předávala.“
Jak se po válce ukázalo, s odbojem tajně spolupracoval i její otec, avšak navzájem o své ilegální činnosti až do osvobození v roce 1945 nevěděli.

Všechny materiály přepisovala na svém tehdejším pracovišti po pracovní době. Jednou ji při tom málem nalyt tam dosazený důstojník Gestapa.

„Jednou mi do kanceláře vešel SS Sturmbannführer a já jsem zrovna ty blány psala. Naštěstí se mi podařilo je všechny rychle vytočit a místo nich jsem si do stroje dala kus čistého papíru, jako že píšu soukromý dopis – a on se dál nezajímal.“

Paní Šedivá měla obrovské štěstí, že se konce války dožila – onu dívku, které jednou týdně předávala to, co stihla přepsat, totiž zanedlouho zatklo Gestapo. Avšak ani ona, i když paní Šedivou znala jménem, ji nevyzradila.

Šťastně se tedy, aniž by byla kýmkoli odhalena, dožila konce války. I po únoru 1948 zůstala členkou KSČ, a jelikož stále uměla dobře psát na stroji, zanedlouho získala místo zapisovatelky na Ministerstvu zahraničí – a jako sekretářka při různých vládních institucích působila až do listopadové revoluce o jednačtyřicet let později.

